

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
צו

myshliach.net

לקו"ש חלק א' ע' 204 ואילך
מתורגם ללה"ק

האור בהשגתו הריהו מנזור מכל עניני העולם.

עלול, איפוא, אדם זה לחשוב כי מאחר והוא עסוק בהשגה, והוא עומד בדרגה שהיא נעלית מכל התרגשות – אין לו צורך ב"אש". – משום כך נאמר לו: "לא תכבה – אפילו בשבת".

מן הקצה השני: אדם העומד מרחוק – חושש שאין לו, חס ושלום, כל קשר. נאמר לו: "לא תכבה – אפילו בטומאה", אל תשים לב למצבך, "לא תכבה" – דאג ש"אש התמיד" לא תכבה, השתדל להעלות את האש האלקית שבקרבך. דבר זה יביא לכך ש"לא תכבה", כפירוש המגיד ממעזריטש נ"ע¹⁴: כל ענייני ה"לא", הדברים הלא טובים, "תכבה" – יכובו.

(משיחת פורים, תשי"ד)

ח. פתגם זה של המגיד מלמדנו שכדי לכבות את ה"לא" יש צורך באש

ז. לפסוק "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה" נאמר בירושלמי¹²: "תמיד – אפילו בשבת, תמיד – אפילו בטומאה".

כפי שהוסבר פעמים רבות קיימים כל הענינים והעבודות של המשכן והמקדש הגשמי – גם במשכן והמקדש הרוחני הנמצא בתוך כל אחד מישראל.

המזבח הוא לבו של האדם. כשם שבמזבח הגשמי היה "מזבח החיצון" ו"מזבח הפנימי" כן יש בלב "חיצוניות הלב" ו"פנימיות הלב"¹³. המזבח שלגביו בא הציווי "אש תמיד תוקד על המזבח" הוא – המזבח החיצון, ובבחינה הרוחנית: צריכה להיות התלהבות גלויה, בחיצוניות הלב – הלב חיים ליקוד אל האלקות.

תוכן השבת הוא – שביתה, הינזרות והתעלות מן העולם, ולפיכך אסורות ביום זה מלאכות "עובדין דחול". מבחינת ה"עבודה" הנפשית של האדם – פרוש הדבר: השגה (קליטה עיונית), וקראת לשבת עונג, ומחמת התגלות

שעדיין נשאר רושמו של חטא העגל. רק ביום השמיני, לאחר שהושלמה האש שלמטה שכיבתה את ה"לא" לגמרי, וביטלה את חטא העגל – אז "ותצא אש מלפני ה'" וגו', שרתה שכינה במעשה ידיהם¹⁷.

מה היא חשיבותה העצומה של האש שלמעלה – עד כדי כך שלשם השראתה יש צורך בשלימות ה"עבודה" של האש שלמטה?

– הנבראים מוגבלים, ועבודתם הרוחנית והדרגות שאליהן הם מגיעים – מוגבלים אף הם, ולכשעצמם אין להם קיום נצחי. כדי שיהיה לכך קיום נצחי – יש צורך ב"המשכה" מלמעלה, שהרי הוא, יתברך, אינו מוגבל.

לפיכך – בשבעת ימי המילואים "הוקם המשכן בכל יום ופרקו": מצד הנבראים אין אפשרות של קיום אמת. רק ביום השמיני, כשהיתה השראת השכינה ותצא אש מלפני ה' – הוקם המשכן "ולא פרקו", אז היתה הקמה אמתית, בקיום נצחי.

כך יובן גם ענין זה של שבעת ימי המילואים ויום השמיני: האש שלמעלה באה דוקא ביום השמיני, שכן ידוע ששבעה הם ימי ההיקף – כלומר: הבחינות הקשורות לעולמות, ואילו שמיני הוא למעלה מההיקף¹⁸ – אור שלמעלה מן העולמות והוא הענין האמור של אש שלמעלה.

תמיד – בהתלהבות מתמדת לתורה ולמצוות.

לא די בכך שבעבר, או אף לפני דקה אחת, היתה לאדם התלהבות לתורה ומצוות. ההתלהבות צריכה להיות תמידית, שכן כשישנה קרירות של רגע אחד – עלול ה"לא" לחדור בינתיים.

והרי זה גם הטעם למצות זכירת מעשה עמלק בכל יום ויום¹⁵: יש לזכור תמיד לבלתי תת לקרירות עמלק לחדור ח"ו אף לרגע, ככתוב: "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה".

ט. ענין נוסף טמון באש התמיד: היא מהוה הכנה לאש שלמעלה, כמאמר רז"ל¹⁶: "אף על פי שאש יורדת מן השמים – מצוה להביא מן ההדיוט", כלומר: האש שלמטה משמשת הכנה ו"אתערותא דלתתא" להביא האש מן השמים.

ברם, אימתי מביאה היא את האש מן השמים? – כשהאש שלמטה היא בשלימות – או אז היא "ממשיכה" את האש שלמעלה.

אנו נוכחים בכך בפרשיות הנוכחיות (צו ושמיני): בימי המילואים – למרות שכל המשכן וכליו והמזבח הוקמו כבר, והיו משה ואהרן וכו' וכבר הוקרבו קרבנות – לא שרתה, בכל זאת, שכינה במעשה ידיהם, משום

שהיו במשכן – חסרה לו השראת השכינה, כיון שהדברים הם ללא רוח חיים, עד שעלול להיות שעדיין קיים בו רושמו של חטא העגל.

תורה ומצוות צריכים להיות בהתלהבות ובחיוניות – בכל שלשת ה"קווים" – תורה, עבודה וגמילות חסדים.

תורה: אין אדם צריך לצאת ידי חובתו בפרק אחד שחרית ופרק אחד ערבית – כשליממה כולה אין הדבר נוגע. אין ללימוד להיות בלחישו – כשלעצמו אין הדבר נוגע. חייב להיות "לא ימוש" גו', וחייב להיות "ערוכה בכל רמ"ח אברים – כל עצמותי תאמרנה"²⁰, בחיוניות.

עבודה: על התפלה, שהיא קו העבודה, להיות לא "קבע", כי אם "רחמים ותחנונים לפני המקום"²¹, תוך תחושת חיוניות.

גמילות חסדים: המצוות, שכללית הן מהוות את קו הגמילות חסדים, צריכות להיות לא רק לשם יציאת ידי חובה. חובה לקיים מצוות בהידור, דבר הנובע מן החיוניות שיש לאדם בקיום המצוות.

וע"י שלימות האש שלמטה – "נמשכת" האש שלמעלה, השכינה שורה בתורתו ועבודתו עד לבכל מעשה ידיו, גם בעניניו הגשמיים.

וכאמור, נוצרת "המשכת" בלי גבול

י. מאידך, למרות שנבראים לכשעצמם אינם מסוגלים להגיע לדרגות נצחיות – הרי, כאמור, השראת האש שלמעלה באה אך ורק ע"י שלימות העבודה של האש שלמטה. ופירוש הדבר, שכאשר הנברא עושה את כל אשר ביכלתו, אף שהדבר בהגבלה, נותן לו הקב"ה את האש שלמעלה, בלי גבול.

גם דבר זה רמוז במלה "תמיד" שבפסוק (אש תמיד תוקד גו'): משמעות "תמיד" היא – בלי גבול, למעלה מהזמן. הזמן לכשעצמו, מאחר שהוא מורכב מחלקים מוגבלים, חייב להיות בהגבלה¹⁹, אלא שבכל זאת – מתוך שלימות העבודה של האש שלמטה "נמשכת" בחינת בלי גבול שלמעלה מהזמן – ויתר על כן – זה נמשך בתוך הזמן, והזמן עצמו נעשה נצחי, תמיד.

פירוש הדבר לגבי העולם: בתוך הטבע מופיעה הצלחה שלמעלה מהטבע.

יא. "נקודת" ההוראה שבאמור: כל יהודי הוא, הרי, משכן ומקדש אליו יתברך, כאמור: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם – בתוך כל אחד ואחד מישראל". יש צורך, איפוא, לדעת שכל עוד חסרה ה"אש" – החמימות והחיות – הרי אף כשאדם לומד תורה, מקיים מצוות, ויש לו כל הענינים

– בגבול, וגם בלבושי הטבע נראית
ברכת הוי' והצלחה שלמעלה מהטבע.

(משיחת ש"פ צו תשי"ז)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

צו

מתורגם ללה"ק

על הכוהן שמוציא את הדשן מצוה התורה: "ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים". מבאר רש"י שאין זו חובה, אלא מדת דרך-ארץ. בעת הוצאת הדשן עלולים הבגדים להתלכלך ולכן ראוי להחליף את הבגדים, וללבש בגדים פשוטים יותר לצורך עבודה זו.

רש"י מביא דגמא מעבד שמבשל למלך תבשילים, שבודאי לא יגיש למלך את כוסו באותם בגדים בהם עבד במטבח.

בדרך כלל יש למלך עבדים שונים שממלאים תפקידים שונים. העבד שמבשל אינו העבד שמוגיש. אולם מן הפסוק "ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים" אנו למדים ששתי המלאכות פן נעשו על ידי אותו כוהן עצמו. כי נאה לו לכוהן שעובד במקדש לצאת בעצמו ולשפך את הדשן, שכן כל מלאכה שהיא לעבודת ה', ראויה לו.

כל ישראל הם "ממלכת כהנים וגוי קדוש". כל יהודי מצוה לשלב ולעסק בעבודת ה' גם אם היא מצריכה החלפת בגדים, גם אם אינה העבודה הקלה והנכבדת ביותר. כל פרט בעבודת ה', אפלו הכנות למצוה, ואפלו ההכנות להכנות, הן כה חשובות עד שהכוהן עצמו מבצען.

איננו מקימים מצוות בשל חשיבותן, ואיננו מחשבים איזו מצוה קלה יותר ואיזו חמורה. אנו מקימים את המצוות כי זהו רצונו של ה' לתפארה. לא חשוב לנו מהו רצונו. כל מצוה – חשובה עבורנו, ועלינו לקיים כל מצוה, ואף את ההכנות שקשורות למצוה, באותו רצון ובאותה מסירות. עלינו לשמח בכל פעלה, גם בהוצאת הדשן, שאנו זוכים למלא את רצון ה'.

כאשר יהודי עוסק בקרובו של יהודי שני, אל לו לומר: עניני לקרב רק מי שמצוי בבית הכנסת או בבית המדרש, יהודי שהתרחק יותר איני קשור אליו, ולא עלי לקרבו. זו טעות. הנה, הכוהן מחליף את בגדיו, הוא הולך למקום נחות ביותר, שזו ירידה עבורו, אך רק כך זוכה הוא להקרא 'כוהן'.

כך נהג הקדוש-ברוך-הוא בכבודו ובעצמו. כאשר ירדו בני ישראל למצרים ירד הקדוש-ברוך-הוא עמם, והוא עצמו הוציאנו ממצרים "לא על ידי מלאך ולא על ידי שרף ולא על ידי שליח... אני ה' אני הוא ולא אחר". וכך יהיה בקרוב ממש כשהקדוש-ברוך-הוא יטל כל יהודי בזרועו ויוציאנו מן הגלות, עוד בחדש ניסן זה!

(מעובד על-פי לקוטי שיחות חלק לז עמ' 1, 5-6)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

שני מזבחות ניצבו בבית המקדש, המזבח החיצון והמזבח הפנימי. לגבי המזבח החיצון מוצאים אנו הוראה מעניינת בפרשת השבוע, שכתוב עליו "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה", והיינו שתמיד צריכה האש לדלוק עליו. ומסבירים חז"ל מהו "תמיד" - ומביאים שני הסברים: תמיד - גם בשבת, והיינו שגם בשבת תמשיך האש לבעור מבלי שיכבו אותה, ופירוש שני: "תמיד", גם בטומאה. שגם כאשר האדם טמא ממשיכה אש לדלוק.

התמיהה:

כפי שידוע לנו כבר משבוע שעבר - כל מה שהיה בבית המקדש מהווה עבורנו לימוד והוראה, לכל יהודי בכל מקום ובכל זמן. מה לומדים אנו משני המזבחות, ובייחוד מההוראה האמורה לגבי המזבח החיצון שתמיד צריכה בו האש להיות דלוקה?

הפתרון:

המזבח משול ללב. וגם בלב יש פנימיות הלב וחיצוניות הלב. פנימיות הלב הכוונה לדברים ששמורים בינינו לבין עצמנו, הפנימי האמתי שלנו. חיצוניות הלב, הם הדברים החיצוניים לכאורה שקשורים להרגשת הלב שלנו:

וכאן אומרת התורה שהאש במזבח החיצון צריכה לדלוק כל הזמן, וכך גם אצלנו דהאש וההתלהבות החיצונית שלו בענייני קדושה - אסור לה לדעות. גם בשבת - כאשר חושבים אנו שכבר הגענו לשיא מבחינת ההרגשה האלוקית ואין בשביל מה עוד להוסיף, וגם בטומאה - כאשר חושבים אנו שרחוקים אנו מאוד וכבר "אין סיכוי" חס ושלום. תמיד צריכה האש לבעור.

שהשליח לימד אותם. השליח הביא להם מגילה כשרה, ועוד כל מיני חפצים של קדושה שהם משתמשים בהם ושמחים מאוד.

הילדים שיתפו אותו גם בהכנות שלהם לפורים, "הכנו כבר 74 משלוחי מנות!" סיפר לו שמוליק בגאווה. "וחוץ מזה אני הכנתי משלוח מיוחד לחבר שלי תמיר, ורחלי ורבקי הכינו לחברות שלהם"

"אהה ככה זה עובד? בנים מכינים לבנים ובנות לבנות?" התעניין פיני על פרט שלא היה לו ברור. "כן ככה כתוב, איש לרעהו ואישה לרעותה" הסביר שמוליק.

פיני חשב רגע, "יש כל כך הרבה פרטים קטנים שאני לא זוכר ולא יודע. תנו לי רמז שיעזור לי לזכור כמה משולחי מנות צריך לתת וכמה מתנות לאביונים?" ביקש מהילדים.

"פשוט מאוד תזכור את הפסוק 'משלוח מנות איש לרעהו...' משלוח זה בלשון יחיד ומנות זה לשון רבים, אז לפחות משלוח אחד שיש בו 2 סוגים מאכלים" נתנה רחלי את הרמז הראשון, "ומתנות לאביונים" שניהם לשון רבים, לפחות 2 מתנות ל2 אביונים..." המשיכה אותה רבקי.

"וואו רעיון..." שמח פיני, "זה כל הזמן התבלבל לי בראש.. אז תודה לכם ופורים שמח ומבדח!!" האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

הביקור במפעל המרוחק והמפגש המרגש עם היהודים שם עבר עליהם כמו חלום.

תוך כמה ימים כבר היו שקועים כולם עמוק עמוק בהכנות לפורים המתקרב ובא.

אמא כבר התחילה להכין את האוכל לסעודה הגדולה שיערכו בבית חב"ד, אבא התרוצץ מפה לשם לסיידורים שונים, והילדים כולם עסקו במרץ באריזות עשרות משלוחי מנות.

הטיסה וכל החוויה שהייתה מסביב נראתה הייתה כל כך רחודה לילדים, "לפעמים אני תוהה אם זה באמת קרה או שרק אני מדמיינת את זה" שתפה אותם רבקי בהרהוריה, "אבל שאני מבינה שאין מצב שכולנו מדמיינים אותו דבר, כנראה שזה באמת קרה" צחקקה, "מעניין אם נגיע לשם עוד פעם מתישהו... זאת הייתה חוויה כל כך מיוחדת" אמר שמוליק בטון חולמני.

לכן התרגשו הילדים לשיחת הטלפון שהגיע אליהם הביתה. דווקא כשאבא ואמא לא היו בבית והם הילדים אלו שענו לטלפון.

זה היה פיני, האיש שפגשו בשדה התעופה. הוא עבר איתם

את כל הדרך והילדים ממש התחברו אליו.

הוא סיפר להם איך הם מתכוננים במפעל הקבוצה של היהודים שעובדים שם לחג הפורים, לפי כל מה

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

ההלכה הקודמת:

תקנו חכמים לקיים את מצוות התורה, לזכור את מעשיו הרעים של עמלק ולא לשוכחם, בקריאת פרשת 'זכור' פעם בשנה. ותקנו לקרוא את פרשת 'זכור' בשבת שלפני פורים, כדי לסמוך את זכירת עמלק למחיית המן שהיה מזרעו.

תודה רבה לשלוחים ששלחו אלינו את התשובה:

חיה מושקא הלפרין - בולגריה
מענדי פיקל - צאנגמיי תאילנד
מושקא בוטמן - קומבודיה
לייבל קאנטור - תאילנד
שניאור רבקיין - בנגלור

נושא / נושא

מי שולט

הלקח הכי חשוב מגזירת המן

עוד יכלו להתמודד איתה איך שהוא. היו יכולים לברוח למדינה אחרת שבה שולט מלך אחר וכן על זה הדרך. כאן אולם בתקופת אחשוורוש לא היה פתרון שכזה כיוון שהוא מלך על העולם כולו, וגם הגזירה הייתה להרוג את כולם באותו יום.

ועכשיו תעצרו לרגע ותתבוננו: האם יתכן שדווקא בכזו תקופה טובה כשיש ליהודים קשר בבית המלכות תגיע הגזירה הקשה ביותר שניחתה אי פעם על העם שלנו?

מדוע באמת נגזרה הגזירה?

רבותינו זכרונם לברכה מסבירים שגזרת המן הגיעה דווקא משום שהחניפו למלך הגוי. "משום שנהנו מסעודתו של אותו רשע". משום עניין שלא היה נוח לקדוש ברוך הוא. רואים אנו אם כן מכאן בצורה הברורה ביותר כי הגזירה הקשה לא הגיעה בזמן ובמקום המתאימים מצד טבע העולם. אלא בדיוק להיפך: דווקא בזמן שהכי לא מתאים לגזרה לבוא על פי טבע, דווקא בו היא הגיעה, ומאיזו סיבה? גם לא סיבה או התנהגות "טבעית" שהרגיזה את המלך וגרמה לו להעניש את היהודים, אלא דווקא בגלל התנהגות כלפי הקדוש ברוך הוא שמעל לטבע

לצום ולפעול

ובמעבר לא כל כך חד, בואו ונדבר קצת על ביטול הגזירה. איך זה קורה. אסתר המלכה שומעת את

לו נתבקש להניח את האצבע על תקופה לאורך ההיסטוריה היהודית, שהייתה הטובה ביותר לעם ישראל אי פעם - ללא ספק תקופת שלטונו של אחשוורוש - לפני גזירת המן כמובן - תהיה שם בין המובילות.

בעיתוי נדיר ישבו באותה תקופה בני ישראל בשקט ובבטח בנחלתם וקיבלו מקום של כבוד בבית המלוכה. רעייתו של המלך, האישה הכי קרובה אליו הייתה יהודיה, שר בממלכה היה מרדכי מהסנהדרין, לכאורה כמה קל לקבל כאן "פרוטקציה" אצל המלך. היהודים משפיעים, מכבדים אותם, מה יכול להיות יותר טוב? לא היו לישראל הרבה תקופות שכאלה.

אבל את ההמשך המר של אותה תקופת זמן, אין צורך שנזכיר אנחנו עבורכם: לפתע ברגע אחד, הסתבר שכל הקשר הקרוב לבית המלוכה היה בלון שהתפוצץ. פתאום הגיע המן הרשע שהעליל עלילות על היהודים, ואופס. בין רגע גזירה קשה ביותר להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים.

וכמה שזה פרדוקסי. דווקא בתקופה שהייתה הטובה ביותר לעם ישראל הגיעה הגזירה הקשה ביותר לעם ישראל. בחנוכה לא גזרו על הגופים. גם בתקופת פרעה, הגזירה הייתה על הזכרים בלבד. כאן לראשונה גוזר המלך פשוט להרוג את כולם, ביום אחד. בכל תקופה אחרת, לו מלך ששולט היה גוזר גזירה דומה על בני ממלכתו,

ניתן לומר כי על רגל אחת זהו סיפורו של חג הפורים. נס שמראה לנו בחוש שישראל אינם כפופים חס ושלום להגדרות או הגבלות הטבע. ומזה הוראה כמובן לכל אחד ואחד מאתנו: הרבה פעמים מתכננים אנו תכנונים מתכנונים שונים בכדי להיטיב את מצבנו, וגם כאשר משהו רע קורה - מנסים אנו ללא הרף למצוא סיבות טובות ורעיונות מוצלחים בראש כיצד לבטל אותו. אז מחג הפורים אנו לומדים שבדיוק להיפך. יש לעצור. כי קיום עם ישראל אינו כפוף לחוקי הטבע. ישראל הם מעל לטבע. כאשר נשפר ונודא שהמצב הרוחני שלנו כלפי קוננו מסודר הוא כדבעי כפי שצריך להיות או אז נדע כי גם שאר העניינים הגשמיים יסתדרו. בדיוק כמו בפורים.

את יום חמישי הקרוב ולילו ננצל בעזרת השם כל אחד מאתנו לעזור ללא הרף לאבא ולאמא בפעילות פורים. נוודא שכמה שיותר יהודים יקיימו את מצוות החג; ישמעו את קריאת המגילה ויקבלו משלוח מנות. נארגן סעודת פורים גדולה בכדי לספר לכולם על הנס הגדול, ובעזרת השם כאשר נשתדל להוסיף רק טוב בעולם נזכה שמשיח כבר יבוא ושאת התועודות פורים של השנה נעשה עם הרבי שלנו בבית חיינו, עמוק עמוק בגאולה השלימה. אמן.

הבשורה הקשה ומה אומרת למרדכי? מספרת המגילה שאומרת לו אסתר "לך כנוס את כל היהודים, וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלושת ימים לילה ויום וגם אני ונערותי אצום כן".

אם ציפינו למשלחת מכובדת שתתארגן, או להפעלת "פרוטקציה" בבית המלוכה - הנה מתברר שבדיוק להיפך. איך מבטלים את הגזירה? עם תפילה לקדוש ברוך הוא, עם כינוס כל הילדים שיאמרו פרקי תורה. וגם אסתר: כאשר היא מתכוננת להיכנס אל המלך בכדי לדבר עמו ולהשפיע עליו שיבטל את הגזירה, היא צמה שלושה ימים לפני. לא אוכלת ולא שותה. תנסו לדמיין כיצד נראית אישה כזו שלא אוכלת כלום שלושה ימים: חיוורת. חלשה. עייפה. נטולת כל זוהר או יופי. אז למה אסתר עושה זאת לעצמה? והרי כל הסיבה שהמלך אוהב אותה היא רק משום יופיה החיצוני, אז דווקא כאן שהיא באה למלך בכדי להשפיע עליו - היא זונחת אותו והורסת אותו כליל?

אלא שזה בדיוק הנקודה: בדיוק כמו הגזירה שהגיעה בעיתוי הכי לא טבעי, והגיע רק משמים. כך גם בביטולה: אין כאן מקום לחשיבה מה מתאים יותר בדרכי הטבע, הגזרה אנו רואים שמתבטלת דווקא כאשר לא מקשיבים כלל למה שיש לטבע לומר, ומתנהגים לפי רצון הקדוש ברוך הוא

ישראל מעל לטבע

שאלות לשאיל

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחיים השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM

